

Arrest

nr. 209 073 van 10 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidjaanse nationaliteit te zijn, en haar minderjarige kinderen X, X, X, X en X, op 5 september 2018 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 september 2018 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste verzoekende partij dient op 10 november 2009 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Inzake dit verzoek neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 13 juli 2010 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat Polen de lidstaat is die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek. Bij arrest van 14 oktober 2010 met nummer 49 470 verwerpt de Raad het tegen deze beslissingen ingestelde beroep.

1.2. Bij schrijven gedateerd op 10 december 2009 dient de eerste verzoekende partij met haar gezinsleden een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 14 december 2009 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze verblijfsaanvraag wordt op 13 juli 2010 door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Bij arrest van 14 oktober 2010 met nummer 49 469 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.4. Op 24 juli 2010 dient de eerste verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze verblijfsaanvraag wordt op 26 oktober 2010 ontvankelijk verklaard, maar op 2 mei 2013 door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ongegrond verklaard.

1.5. De eerste verzoekende partij dient op 11 juni 2013 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Inzake dit verzoek neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 2 augustus 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 20 augustus 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.6. Bij schrijven gedateerd op 5 augustus 2013 dient de eerste verzoekende partij met haar gezinsleden een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.7. De verblijfsaanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 10 december 2009 en van 5 augustus 2013 worden op 18 december 2013 door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onontvankelijk verklaard. Er wordt eveneens beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. De eerste verzoekende partij en haar jongste kind dienen op 15 januari 2014 elk een verzoek om internationale bescherming in. Op 4 februari 2014 beslist de commissaris-generaal, inzake het verzoek van de eerste verzoekende partij, tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 21 februari 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Inzake het verzoek van het jongste kind beslist de commissaris-generaal op 18 mei 2016 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 29 september 2016 met nummer 175 493 weigert ook de Raad het jongste kind de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.9. Bij schrijven gedateerd op 5 maart 2014 dient de eerste verzoekende partij met haar gezinsleden een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze verblijfsaanvraag wordt op 2 september 2014 door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onontvankelijk verklaard. Op deze datum wordt eveneens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod aan de eerste verzoekende partij.

1.10. De eerste verzoekende partij dient op 1 april 2015 een nieuw verzoek om internationale bescherming in. Op 16 april 2015 beslist de commissaris-generaal tot weigering van inoverwegingname

van een meervoudige asielaanvraag. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 27 april 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Bij arrest van 2 juli 2015 met nummer 149 034 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.11. Op 8 november 2016 dienen de eerste verzoekende partij en haar jongste kind elk een nieuw verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal neemt op 30 mei 2017 beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 9 juni 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.12. De kinderen in het gezin dienen op 14 september 2017 elk een verzoek om internationale bescherming in. Inzake het verzoek van het jongste kind neemt de commissaris-generaal op 18 december 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Inzake de verzoeken van de overige kinderen neemt de commissaris-generaal op 15 januari 2018 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.13. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 6 april 2018 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. De verzoekende partijen worden vastgehouden in de zogenaamde FITT-woning van Beauvechain.

1.14. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 11 april 2018 een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering alsook een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. De verzoekende partijen blijven vastgehouden in de zogenaamde FITT-woning van Beauvechain.

1.15. Op 17 april 2018 ontsnappen de verzoekende partijen uit de FITT-woning.

1.16. De verzoekende partijen dienen bij schrijven gedateerd op 23 april 2018 een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 3 september 2018 door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.04.2018 werd ingediend door :

*[M.,R.] [R.R.: ...]
geboren te [...] op [...]
nationaliteit: Azerbeidzjan*

+ 5 minderjarige kinderen:

- [B.,S.], geboren op [...], nationaliteit: Russische Federatie*
- [B.,S.], geboren op [...], nationaliteit: Russische Federatie*
- [B.,S.], geboren op [...], nationaliteit: Russische Federatie*
- [B.,S.], geboren op [...], nationaliteit: Russische Federatie*
- [B.,S.], geboren op [...], nationaliteit: Nog te bepalen*

laatst gekend adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure(s) en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 10.11.2009 een eerste maal asiel aan België. Aangezien betrokkene reeds eerder asiel had aangevraagd in Polen, werd in het kader van de Dublin-akkoorden een overname aan Polen gevraagd. Op 02.02.2010 verklaarde Polen zich akkoord met de overname. Hieropvolgend werd haar asielprocedure in België door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten met een beslissing 'weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten – 26quater'. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef van 13.07.2010 tot 11.06.2013 illegaal in België. Op 11.06.2013 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in. Op 05.08.2013 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) aan betrokkene de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Betrokkene diende tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) waardoor haar tweede asielprocedure met deze beslissing werd afgesloten. Opnieuw verkoos betrokkene om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en diende zij op 15.01.2014 een derde asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd op 04.02.2014 door het CGVS niet in overweging genomen. Betrokkene diende tegen deze beslissing geen beroep in bij de RVV. Op 01.04.2015 vroeg betrokkene een vierde maal asiel aan. Weer werd de aanvraag niet in overweging genomen door het CGVS en dit op 16.04.2015. Betrokkene diende ditmaal wel een beroep in bij de RVV, doch deze verwierp het beroep op 02.07.2015. Tenslotte diende betrokkene een vijfde asielaanvraag in op 08.11.2016. Ook deze asielaanvraag werd op 30.05.2017 niet in overweging genomen door het CGVS. Betrokkene diende tegen deze beslissing geen beroep in bij de RVV. Vervolgens dienden de 5 minderjarige kinderen een eigen asielaanvraag in op 14.09.2017. Op 15.01.2018 weigerde het CGVS aan de minderjarige kinderen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming. Er werd geen beroep ingediend bij de RVV.

De duur van de asielprocedures – namelijk iets meer dan 8 maanden voor de eerste asielprocedure, iets minder dan 2 maanden voor de tweede, 20 dagen voor de derde, 3 maanden voor de vierde, iets minder dan 7 maanden voor de vijfde en 4 maanden voor de asielprocedure van de kinderen – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkene beweert dat het politieke en sociaal-economische klimaat in Rusland/Azerbeidzjan nog altijd niet gezond is en dat de toestand er nog steeds onveilig is. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om haar beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat het politieke en sociaal-economische klimaat in Rusland/Azerbeidzjan nog altijd niet gezond is en dat de toestand er nog steeds onveilig is volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië geeft, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is niet van toepassing op betrokkene aangezien zij tijdens haar asielprocedures verklaarde dat zij van 2002 tot januari 2009 in Tsjetsjenië heeft verbleven en daarna een tijdje in Dagestan heeft gewoond. Bijgevolg is zij geen toeriste. Bovendien is dit een algemeen advies dat niet wordt toegepast op de eigen situatie van betrokkene. Ook dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene niet hoeft terug te keren naar een van deze regio's aangezien zij de Azerbeidzjaanse nationaliteit heeft en zij zich dus dient te wenden tot de Belgische ambassade te Bakou om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene verklaart verder dat haar twee jongste kinderen in België zijn geboren, dat zij enkel Nederlands en geen Russisch/Azerisch spreken en dat zij ook geen Russisch/Azerisch kunnen lezen en

schrijven. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat het loutere feit dat haar twee jongste kinderen in België geboren zijn geen buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat de kinderen geen Russisch/Azerisch zouden kunnen spreken, lezen of schrijven aangezien dit toch hun moedertaal is, de taal die zij het best beheersen, en dat we er dan ook kunnen vanuit gaan dat het dan ook deze taal is die betrokkene in privé sfeer gebruikt bij de opvoeding van haar kinderen. Betrokkene bewijst in ieder geval niet het tegendeel.

Ook het feit dat de overige kinderen op zeer jonge leeftijd naar België zijn gekomen, daardoor zij geen herinneringen meer zouden hebben aan hun land van herkomst en de bewering dat de belangen van de kinderen geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland/Azerbeidzjan moeten, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Er dient immers opgemerkt te worden dat betrokkene reeds verschillende malen een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen. Zij heeft echter steeds geweigerd om hieraan gevolg te geven een bijgevolg is het feit dat de kinderen geen herinneringen meer zouden hebben met hun land van herkomst te wijten aan de houding van hun moeder op dat moment. Verder dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat de belangen van de kinderen geschaad worden. Een terugkeer naar het land van herkomst van de kinderen betekent niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen hun belang is. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene de wettelijke vertegenwoordigster is van de minderjarige kinderen en dat het in het belang is van de kinderen dat zij de administratieve situatie van hun moeder volgen.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontczegd. (...)" (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)."

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Vervolgens beweert betrokkene dat zij sterke sociale bindingen heeft met België en legt zij diverse steunverklaringen voor. Echter, uit deze steunverklaringen blijkt niet dat de opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die het voor haar onmogelijk maken om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien staat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de privé relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft de bewering dat betrokkene niets meer te maken wil hebben met haar echtgenoot en dat zij de echtscheidingsprocedure zou willen opstarten; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Ook beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verder meent de advocaat van betrokkene dat, waar het land van daadwerkelijk verblijf België is, zijn cliënte haar verzoek moet richten tot de diplomatieke post voor België in België, dat dit onmogelijk is en dat art. 9bis in dergelijk geval voorziet dat de aanvraag dient te gebeuren via de Burgemeester van de verblijfplaats. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Ook vraagt betrokkene "te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke haar en haar kinderen in hun huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van hun verblijf." Het is echter onmogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Tot slot beweert betrokkene dat het onderbreken van het verblijf om in het land van herkomst de aanvraag in te dienen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is. Voor wat betreft het argument dat het gevaarlijk en onmogelijk zou zijn dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf aan te vragen gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Voor wat betreft het argument dat het omslachtig en duur zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat er deze problemen gelden voor alle Azeri die via de normale procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere burgers uit Azerbeidzjan.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert 2009 in België, heeft Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd, is werkwilgig en heeft een vrienden- en kennissenkring opgebouwd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.17. Eveneens op 3 september 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de tweede bestreden beslissing die de verzoekende partijen op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [M.]

voornaam: [R.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Azerbeidzjan

en haar 5 kinderen: [B.S.] [...], [B.S.] [...], [B.S.] [...], [B.S.] [...] en [B.S.] [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door PZ Grensleie op 03/09/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene kreeg een inreisverbod van 3 jaar betekend op 11/04/2018.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Zij werd aangehouden op 06/04/2018 samen met haar 5 kinderen en overgebracht naar een FITT – woning te Beauvechain. Op 17/04/2018 ontsnapten betrokkene en haar kinderen uit de FITT- woning. Zij toonden hiermee aan verder niet te willen meewerken met de autoriteiten. Het is daarom noodzakelijk om in afwachting van hun verwijdering betrokkene en haar kinderen op te sluiten in een gesloten gezinsvoorziening te Steenokkerzeel.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene werd nochtans door de stad Tielt op 10/09/2013 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op 16/02/2018.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene kreeg een inreisverbod van 3 jaar betekend op 11/04/2018.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene en haar gezin startten de ene na de andere procedure op om hun verblijf in België te kunnen rekken, zelfs nadat zij een bevel kregen om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene diende maar liefst 5 asielaanvragen in (respectievelijk op 10/11/2009, 11/06/2013, 15/01/2014, 01/04/2015 en op 08/11/2016. Het CGVS verwierp uiteindelijk al deze aanvragen. Betrokkene nam telkens kennis van de beslissing.

Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou hem gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene diende op 15/10/2009 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 18/12/2013. Een schending van artikel 3

van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene nam kennis van de beslissing. Ze diende op 05/03/2014 een tweede aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van de wet van 15/12/1980 in. DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 02/09/2014. Ze nam kennis van deze negatieve beslissingen.

Zij diende een tweede regularisatieaanvraag in op 24/04/2018. DVZ verklaarde deze aanvraag evenzeer onontvankelijk op 03/09/2018. Betrokkene nam kennis van de beslissing.

Betrokkene en haar man dienden verschillende aanvragen tot medische regularisatie in (namelijk op 15/12/2009, 24/07/2010 en op 10/04/2014 (artikel 9ter van de Vreemdelingenwet).

DVZ verwierp uiteindelijk deze 3 aanvragen. Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene noch haar man voldoen aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat zij geen reëel risico lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene en haar man in die mate zou hem gewijzigd, dat zij bij hun verwijdering een reëel risico zouden lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart bij haar aanhouding op 03/09/2018 aan de politie van PZ Grensleie dat zij naar België is gekomen in 2009 omwille van de problemen van haar man [B.M.]. Het CGVS bestudeerde deze problemen reeds in haar beslissingen. Betrokkene brengt geen nieuwe, concrete elementen aan die een nieuw onderzoek zouden kunnen rechtvaardigen. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig haar om aan te nemen dat zij in Azerbeidzjan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart bij haar aanhouding op 03/09/2018 aan de politie van PZ Grensleie dat zij stress heeft, spasmen in de darmen en een lage bloeddruk. Dit zijn op zich geen elementen die een verwijdering in de weg kunnen staan. Een verdere opvolging van de medische klachten zal evenwel gebeuren in het gesloten centrum van Steenokkerzeel.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of zij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene kwam met haar gezin naar België in 2009. Zij is dus mogelijk al 8 jaar onafgebroken in België. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 8 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.) Betrokkene bracht het grootste deel van haar leven door in het land van herkomst, het is waarschijnlijk dat zij de taal nog spreekt en er nog kennissen/vrienden/familie heeft. Het zal voor haar waarschijnlijk niet zo moeilijk zijn om opnieuw een sociaal en privéleven op te bouwen in het land van herkomst. Het dossier betreft een eerste toelating tot verblijf. De overheid mengt zich dus niet in het privéleven en familiale leven van betrokkene wanneer zij een beslissing neemt om betrokkene en haar gezin te verwijderen. Bovendien weegt het belang van de overheid en haar strijd tegen de illegaliteit en het misbruik van procedures op tegen het belang van betrokkene en haar gezin om hun familiale en privéleven in de illegaliteit op Belgische bodem verder te zetten.

Betrokkene heeft 5 kinderen die nog minderjarig zijn. Zij lopen school in België. Twee van de vijf kinderen zijn geboren in België. Dit opent echter geen recht op verblijf. Zij kunnen hun schoolcarrière verderzetten in het land van herkomst. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut. Eenmaal terug in het land van herkomst kunnen zij een nieuw schooljaar beginnen. Het is niet duidelijk welke taal de kinderen met hun ouders spreken waarschijnlijk Russisch. Dit is een belangrijke taal in Azerbeidzjan. Het

Azerbeidjaans dienen zij dan nog te leren. Bij kinderen is bekend dat het aanleren van talen vlot verloopt.

Betrokkene heeft familie in België, namelijk haar man [B.M.] en hun 5 kinderen die allen nog minderjarig zijn. Met de heer [B.], de vader van de kinderen vormt zij niet langer een familiale cel. Zij verklaarde eerder bij haar aanhouding op 06/04/2018 dat zij niet langer met hem samen is en dat zij niet weet waar hij verblijft. Zij verklaarde toen ook dat hij geen contact meer heeft met de kinderen. Bij haar aanhouding op 03/09/2018 verklaart zij opnieuw aan de politie dat zij niet weet waar mijnheer [B.] zou verblijven. Zij verklaart geen contact meer te hebben met hem.

Het is in het belang van minderjarige kinderen om samen te blijven met hun ouders, zij blijven bij de repatriëring naar Azerbeidzjan samen met hun moeder, met wie zij daadwerkelijk een gezin vormen. De belangen van de kinderen zijn bij de verwijdering dus niet geschaad. Bovendien is mijnheer [B.] ook illegaal in het land, hij dient ook de België te verlaten. Hij kan indien hij dat wenst, zijn gezin achterna reizen om zo het gezin te vervoegen.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Zij werd aangehouden op 06/04/2018 samen met haar 5 kinderen en overgebracht naar een FITT – woning te Beauvechain. Op 17/04/2018 ontsnapten betrokkene en haar kinderen uit de FITT- woning. Zij toonden hiermee aan verder niet te willen meewerken met de autoriteiten. Het is daarom noodzakelijk om in afwachting van hun verwijdering betrokkene en haar kinderen op te sluiten in een gesloten gezinsvoorziening te Steenokkerzeel.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene werd nochtans door de stad Tielt op 10/09/2013 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op 16/02/2018.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene kreeg een inreisverbod van 3 jaar betekend op 11/04/2018.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene en haar gezin startten de ene na de andere procedure op om hun verblijf in België te kunnen rekken, zelfs nadat zij een bevel kregen om het grondgebied te verlaten..

Betrokkene diende maar liefst 5 asielaanvragen in (respectievelijk op 10/11/2009, 11/06/2013, 15/01/2014, 01/04/2015 en op 08/11/2016. Het CGVS verwierp uiteindelijk al deze aanvragen. Betrokkene nam telkens kennis van de beslissing.

Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou hem gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene diende op 15/10/2009 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 18/12/2013. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene nam kennis van de beslissing. Ze diende op 05/03/2014 een tweede aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van de wet van 15/12/1980 in. DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 02/09/2014. Ze nam kennis van deze negatieve beslissingen.

Zij diende een tweede regularisatieaanvraag in op 24/04/2018. DVZ verklaarde deze aanvraag evenzeer onontvankelijk op 03/09/2018. Betrokkene nam kennis van de beslissing.

Betrokkene en haar man dienden verschillende aanvragen tot medische regularisatie in (namelijk op 15/12/2009, 24/07/2010 en op 10/04/2014 (artikel 9ter van de Vreemdelingenwet).

DVZ verwierp uiteindelijk deze 3 aanvragen. Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene noch haar man voldoen aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat zij geen reëel risico lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene en haar man in die mate zou hem gewijzigd, dat zij bij hun verwijdering een reëel risico zouden lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart bij haar aanhouding op 03/09/2018 aan de politie van PZ Grensleie dat zij naar België is gekomen in 2009 omwille van de problemen van haar man [B.M.]. Het CGVS bestudeerde deze problemen reeds in haar beslissingen. Betrokkene brengt geen nieuwe, concrete elementen aan die een nieuw onderzoek zouden kunnen rechtvaardigen.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig haar om aan te nemen dat zij in Azerbeidzjan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart bij haar aanhouding op 03/09/2018 aan de politie van PZ Grensleie dat zij stress heeft, spasmen in de darmen en een lage bloeddruk. Dit zijn op zich geen elementen die een verwijdering in de weg kunnen staan. Een verdere opvolging van de medische klachten zal evenwel gebeuren in het gesloten centrum van Steenokkerzeel.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of zij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene kwam met haar gezin naar België in 2009. Zij is dus mogelijk al 8 jaar onafgebroken in België. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 8 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.) Betrokkene bracht het grootste deel van haar leven

door in het land van herkomst, het is waarschijnlijk dat zij de taal nog spreekt en er nog kennissen/vrienden/familie heeft. Het zal voor haar waarschijnlijk niet zo moeilijk zijn om opnieuw een sociaal en privéleven op te bouwen in het land van herkomst. Het dossier betreft een eerste toelating tot verblijf. De overheid mengt zich dus niet in het privéleven en familiale leven van betrokkene wanneer zij een beslissing neemt om betrokkene en haar gezin te verwijderen. Bovendien weegt het belang van de overheid en haar strijd tegen de illegaliteit en het misbruik van procedures op tegen het belang van betrokkene en haar gezin om hun familiale en privéleven in de illegaliteit op Belgische bodem verder te zetten.

Betrokkene heeft 5 kinderen die nog minderjarig zijn. Zij lopen school in België. Twee van de vijf kinderen zijn geboren in België. Dit opent echter geen recht op verblijf. Zij kunnen hun schoolcarrière verderzetten in het land van herkomst. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut. Eenmaal terug in het land van herkomst kunnen zij een nieuw schooljaar beginnen. Het is niet duidelijk welke taal de kinderen met hun ouders spreken waarschijnlijk Russisch. Dit is een belangrijke taal in Azerbeidjan. Het Azerbeidjaans dienen zij dan nog te leren. Bij kinderen is bekend dat het aanleren van talen vlot verloopt.

Betrokkene heeft familie in België, namelijk haar man [B.M.] en hun 5 kinderen die allen nog minderjarig zijn. Met de heer [B.], de vader van de kinderen vormt zij niet langer een familiale cel. Zij verklaarde eerder bij haar aanhouding op 06/04/2018 dat zij niet langer met hem samen is en dat zij niet weet waar hij verblijft. Zij verklaarde toen ook dat hij geen contact meer heeft met de kinderen. Bij haar aanhouding op 03/09/2018 verklaart zij opnieuw aan de politie dat zij niet weet waar mijnheer [B.] zou verblijven. Zij verklaart geen contact meer te hebben met hem.

Het is in het belang van minderjarige kinderen om samen te blijven met hun ouders, zij blijven bij de repatriëring naar Azerbeidjan samen met hun moeder, met wie zij daadwerkelijk een gezin vormen. De belangen van de kinderen zijn bij de verwijdering dus niet geschaad. Bovendien is mijnheer [B.] ook illegaal in het land, hij dient ook de België te verlaten. Hij kan indien hij dat wenst, zijn gezin achterna reizen om zo het gezin te vervoegen.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Vasthouding
[...].

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 van deze wet, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is. De door de verzoekende partijen in punt III van hun verzoekschrift ontwikkelde “grievens tegen de opsluiting”, en dit voorafgaand aan de ontwikkeling van de eigenlijke middelen in punt V van hun verzoekschrift, kunnen enkel dienstig worden aangebracht bij de hiervoor bevoegde rechter.

2.2. In haar nota met opmerkingen roept de verwerende partij enkele excepties van onontvankelijkheid in. Een uitspraak over deze excepties dringt zich slechts op voor zover aan alle schorsingsvoorwaarden zou zijn voldaan hetgeen, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Aangezien vaststaat dat de verzoekende partijen zijn vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel te worden aangenomen.

Het gegeven dat de verzoekende partijen niet in beroep zijn gegaan tegen de eerdere beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 6 april 2018 maakt verder nog niet dat zij niet de vereiste diligentie aan de dag hebben gelegd wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 3 september 2018, dat thans wordt aangevochten.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief

resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie*-karakter ervan. Dit *prima facie*-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1.1. De verzoekende partijen voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de *"beginselfen behoorlijk bestuur"*. Zij wijzen op het verbod van willekeur.

Zij verstrekken de volgende toelichting bij het middel:

"De zorgvuldigheidsverplichting verplicht de overheid tot zorgvuldige feitenvinding (RVS, nr. 58.328, 23.02.1996).

De artikelen 48/2 tem. 4 en 49 VW omschrijven de term vluchteling evenals de subsidiaire bescherming. Het al te strikt toepassen van deze regelen die het statuut omschrijven, schendt deze regelen kennelijk inhoudelijk.

De feiten zoals ze voorliggen zijn bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen.

In casu dient vastgesteld dat het asielrelaas van verzoekers ten eerste als geloofwaardig dient aangenomen te worden.

Bij gebeurlijke tegenstellingen en lacunes (quod non) dient nagegaan te worden of deze van die aard zijn een weigeringsbeslissing te gronden of niet (RVS, nr. 78.536, 04.02.1999). In casu is dit duidelijk het geval niet.

Bovendien dient steeds nagegaan te worden of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan de verzoekende partijen zelf (RVS, nr. 79.209, 01.03.1999).

In casu werd de aanvraag van verzoekers gesteund op tal van zwaarwegende motieven die het voor hen onmogelijk maken om terug te keren naar het land van herkomst.

Dat ten onrechte betreffende de aanvraag van verzoekers eigenlijk geen diepgaand onderzoek is gebeurd.

Dat door de verzoekers werd verwezen naar de problemen ingeval van een terugkeer naar het land van herkomst, waarbij dient opgemerkt dat de nationaliteit van verzoekers tot op heden niet bepaald is.

Dat verzoekers ten eerste bij terugkeer naar de Russische Federatie of Azerbeidjan grote problemen te vrezen hebben dit gezien de activiteiten van de vader, die gedurende langere periode betrokken was bij activiteiten van rebellengroeperingen, die maken dat hij door de autoriteiten wordt gevisieerd.

Deze problemen werden nog bevestigd recentelijk wanneer de vader van verzoekers naar diens land van herkomst was teruggekeerd, en daar opnieuw diende te ondervinden dat diens problemen nog actueel zijn in weerwil van hetgeen door het CGVS werd voorgehouden.

Reeds bij zijn aankomt in Moskou werd de vader van verzoekers onmiddellijk enkele uren ondervraagd en vastgehouden.

Later werd hij tijdens de Ramadan door de politie van Argun twee dagen vastgehouden en ondervraagd. Hij werd opnieuw vrijgelaten maar ontving later een officiële oproeping vanwege de politie van Argun, waar hij niet op inging. Eens te meer diende hij zijn land van herkomst te ontvluchten wegens aanhoudende problemen met de autoriteiten die hem niet gerust lieten en actief overgingen tot vervolging.

Het feit dat de vader van verzoekers in het verleden een aantal zaken heeft verklaard betreffende vroegere problemen, kan geenszins als afdoend excuus aangewend worden om zomaar de nieuw aangehaalde problemen te gaan afwijzen zonder enig onderzoek.

Bovendien is er in casu het gegeven dat verzoekers geenszins het Russisch en het Tsjetsjeens machtig is, noch bij woorden noch bij geschrift, hetgeen door de RVV in het verleden reeds als buitengewone omstandigheid werd aangenomen om een procedure art. 9 BIS VW in België in te dienen, en hetwelk ook een duidelijke impact heeft op de mogelijkheden tot terugkeer van verzoekers, en waarbij er dienaangaande dient aangenomen te worden dat dit element alleen reeds ook tevens de kans om in aanmerking te komen voor internationale bescherming aanzienlijk vergroot.

Deze gebrekkige talenkennis gaat dan nog gepaard met het feit dat de nationaliteit van het jongste kind tot op heden onbepaald is, hetgeen tot gevolg heeft dat er geen zekerheid bestaat dat het jongste kind zomaar verblijfsrecht zal bekomen in de Russische Federatie of nog Azerbeidjan, en er alleszins al geen de minste waarborgen voorhanden zijn dat hij effectief in één van deze landen terecht kan met waarborgen inzake diens essentiële Mensenrechten.

Dat bij gebreke aan duidelijke nationaliteitsbepaling er ook nagegaan dient te worden hoe de situatie van personen zonder resp. de Russische dan wel de Azerbeidjaanse nationaliteit in resp. Rusland dan wel Azerbeidjan zich voordoet en er door het CGVS geen enkel onderzoek is verricht, doch zomaar gemakkelijkschijnde wordt vanuit gegaan dat verzoekers daar niet alleen zal kunnen naartoe gaan maar ook zal kunnen verblijven, zal kunnen schoollopen, zal kunnen een menswaardig bestaan leiden met respect voor de Mensenrechten.

Dat integendeel dient vastgesteld dat er alleszins tot op heden geen enkel verblijfsrecht is toegekend aan verzoekers en dit tot op heden in België, met alle gevolgen vandien, en er niet zomaar kan vanuit gegaan worden gezien de onduidelijkheid inzake het statuut van verzoekers dat hij zal kunnen terugkeren hetzij naar Rusland hetzij naar Azerbeidjan en zij hem daar alle voormelde rechten zullen verschaffen.

Dat integendeel een situatie dreigt waarbij verzoekers ook geen volwaardig statuut zal bekomen in zowel Rusland als Azerbeidjan, en alle opgebouwde scholing in België zal verloren gaan, en er onmogelijkheid is om zomaar school te gaan lopen in hetzij Rusland hetzij Azerbeidjan, niet enkel omdat er geen duidelijkheid is inzake de toestemming hiertoe gezien het statuut van verzoekers, maar tevens door het feit dat deze geenszins het schrift van deze landen eigen is, geschrift dat totaal verschillend is van het Westers schrift.

In casu is er manifeste schending aan de orde van art. 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het druist in tegen de beginselen van behoorlijk bestuur om zomaar op basis van eigen eenzijdige inzichten de aanvraag van verzoekers te weigeren, waarbij er een duidelijk gevaar van willekeur optreedt, gezien zowel de verklaringen als de stukken zomaar eenzijdig worden afgewezen als zijnde ongeloofwaardig.

In tegenstelling tot wat in de beslissing wordt beweerd, is het duidelijk dat er wél degelijk voldoende elementen aanwezig zijn in het dossier waaruit blijkt dat verzoekers voor internationale bescherming in aanmerking komen.

Er wordt dan ook gevraagd de zaak terug te willen sturen naar de CGVS voor een bijkomend onderzoek.

Zoniet wordt gevraagd dat de RVV zelf de nodige informatie op te vragen en dus zelf het onderzoek terzake zou verrichten, doch dit enkel indien zou gesteld worden dat er geen mogelijkheid is tot terugzenden van het dossier en ondanks het feit dat verzoekers menen dat het in de eerste plaats aan CGVS en niet aan de RVV toekomt diens verplichtingen terzake na te komen.

Dat anderzijds verzoekers menen dat hun rechten geschonden zijn in de mate waarin door RVV zou beslist worden dat deze informatie niet door de Raad kan opgevraagd en/of onderzocht worden om welke reden dan ook, en anderzijds deze informatie ook niet door het DVZ is opgevraagd en onderzocht geworden.

Dat gelet op hetgeen voorafgaat duidelijk blijkt dat het DVZ zich in haar afwijzende beslissing gebaseerd heeft op een al te eenzijdige en verkeerde interpretatie van de voorliggende problematiek en zodoende de volledige beslissing vernietigd dient te worden."

3.3.2.1.2. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de "beginnselen behoorlijk bestuur".

Zij lichten het middel als volgt toe:

"Dat verwerende partij in haar beslissing zomaar ten onrechte tal van zaken gaat opwerpen zagezegd ten nadele van verzoekers, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn, en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van verweerster van de aanvraag van verzoekers. Het is in dit verband opvallend dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten.

Dat er mag verwacht worden dat de aanvraag van verzoekers grondig wordt onderzocht en niet zomaar wordt afgewezen op basis van enkele verwijzing naar andere beslissingen;

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegen van recht dit niet gebeurd is in casu.

"Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen." (VAN HEULE, o.c., nr. 106).

In de Belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning:

"Que, pour qu'une persecution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l'application de la convention de Genève il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu'elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d'offrir « une protection efficace ». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74).

In Rusland en Azerbeidjan komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen (zie hoger)..

De situatie aldaar is en blijft ernstig en precair en de situatie van verzoekers is in de geschetste omstandigheden ook ernstig en zijn leven ten eerste in gevaar.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 48/4 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging door het feit dat enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen.

Van verzoekers kan niet verwacht worden dat zij alle elementen die zij aanbrengen, ook effectief met stukken gaat bewijzen.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een afwijzing van een aanvraag zonder dat zij er meer dan 100 % zeker van is dat er zich in hoofd van verzoekers geen beletsel stelt, zoals de situatie in het thuisland."

3.3.2.1.3. In een derde middel voeren de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het fair play-beginsel.

Zij lichten het middel toe als volgt:

"De asielinstanties dienen thans niet enkel te onderzoeken of een vreemdeling de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In casu wordt geenszins in concreto gemotiveerd waarom verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus niet zou toegekend kunnen worden.

Er werd geen enkel afdoend onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië of Azerbeidjan, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Minstens is het zo dat deze situatie in zowel Tsjetsjenië als in Azerbeidjan in concreto diende beoordeeld te worden naar aanleiding van het beoordelen van de aanvraag en het verzoek tot toekenning subsidiaire beschermingsstatus aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekers naar een land worden teruggestuurd waar een manifeste schending van het art. 3 EVRM dreigt temeer de problemen van verzoekers in de eerste plaats te maken hebben met de autoriteiten.

Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die dreigt het land te moeten verlaten, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat deze specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoekers verwijst dienaangaande naar recente landeninfo hierboven aangehaald.

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Door verwerende partij diende dus overgegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn en zo ondermeer de verklaringen van verzoekers inzake de actuele problemen in het land van herkomst.

Deze problemen worden thans ook bevestigd door recente gebeurtenissen.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zouden terugkeren naar het land van herkomst.

Dat er niet alleen schending aan de orde is van art. 48/3 doch tevens er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan.

Dat dergelijke manier van werken geenszins de zorgvuldigheidstoets kan doorstaan."

3.3.2.2.1. De middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

3.3.2.2.2. De Raad kan slechts vaststellen dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet bepalen in welke omstandigheden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan een vreemdeling kan worden erkend of toegekend. In de thans bestreden beslissingen wordt evenwel geen standpunt ingenomen over de erkenning of toekenning van een beschermingsstatuut, waardoor niet blijkt dat een schending van deze wetsbepalingen dienstig kan worden aangevoerd. Er kan ook niet worden ingezien dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissingen op zich diende uit te spreken over de erkenning of toekenning van een beschermingsstatuut. Niet enkel heeft zij hiertoe geen bevoegdheid, de verzoekende partijen hebben ook geen nieuw verzoek om internationale bescherming gericht tot de Belgische autoriteiten. Nu *in casu* de Raad niet wordt gevat tegen een beslissing van de commissaris-generaal, en niet optreedt met volle rechtsmacht, kan ook niet worden ingezien dat de Raad de zaak voor bijkomend onderzoek zou kunnen of moeten terugsturen naar de commissaris-generaal.

De grieven van de verzoekende partijen worden bekeken in het licht van de eveneens door hen – in de loop van het derde middel – aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

In casu kunnen de verzoekende partijen niet ernstig voorhouden als zou de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening hebben gehouden met het door hen in hun verblijfsaanvraag aangevoerde dat zij bij een terugkeer naar het herkomstland zouden worden blootgesteld aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, en in dit verband geen enkel onderzoek werd verricht. In de eerste bestreden beslissing kan zo het volgende worden gelezen:

“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkene beweert dat het politieke en sociaal-economische klimaat in Rusland/Azerbeidzjan nog altijd niet gezond is en dat de toestand er nog steeds onveilig is. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om haar beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat het politieke en sociaal-economische klimaat in Rusland/Azerbeidzjan nog altijd niet gezond is en dat de toestand er nog steeds onveilig is volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië geeft, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is niet van toepassing op betrokkene aangezien zij tijdens haar asielprocedures verklaarde dat zij van 2002 tot januari 2009 in Tsjetsjenië heeft verbleven en daarna een tijdje in Dagestan heeft gewoond. Bijgevolg is zij geen toeriste. Bovendien is dit een algemeen advies dat niet wordt toegepast op de eigen situatie van betrokkene. Ook dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene niet hoeft terug te keren naar een van deze regio's aangezien zij de Azerbeidzjaanse nationaliteit heeft en zij zich dus dient te wenden tot de Belgische ambassade te Bakou om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.”

Ook bij het nemen van de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, werd een onderzoek gevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM, met verwijzing naar de verblijfshistoriek van de verzoekende partijen en rekening houdende met de verklaringen van de eerste verzoekende partij aan de politiediensten. Hieromtrent kan in deze beslissing worden gelezen als volgt:

"Betrokkene diende maar liefst 5 asielaanvragen in (respectievelijk op 10/11/2009, 11/06/2013, 15/01/2014, 01/04/2015 en op 08/11/2016. Het CGVS verwierp uiteindelijk al deze aanvragen. Betrokkene nam telkens kennis van de beslissing.

Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou hem gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

[...]

Betrokkene en haar man dienden verschillende aanvragen tot medische regularisatie in (namelijk op 15/12/2009, 24/07/2010 en op 10/04/2014 (artikel 9ter van de Vreemdelingenwet).

DVZ verwierp uiteindelijk deze 3 aanvragen. Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene noch haar man voldoen aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat zij geen reëel risico lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene en haar man in die mate zou hem gewijzigd, dat zij bij hun verwijdering een reëel risico zouden lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart bij haar aanhouding op 03/09/2018 aan de politie van PZ Grensleie dat zij naar België is gekomen in 2009 omwille van de problemen van haar man [B.M.]. Het CGVS bestudeerde deze problemen reeds in haar beslissingen. Betrokkene brengt geen nieuwe, concrete elementen aan die een nieuw onderzoek zouden kunnen rechtvaardigen. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig haar om aan te nemen dat zij in Azerbeidzjan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart bij haar aanhouding op 03/09/2018 aan de politie van PZ Grensleie dat zij stress heeft, spasmen in de darmen en een lage bloeddruk. Dit zijn op zich geen elementen die een verwijdering in de weg kunnen staan. Een verdere opvolging van de medische klachten zal evenwel gebeuren in het gesloten centrum van Steenokkerzeel.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of zij 'fit-to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM."

In het licht van deze motiveringen in de bestreden beslissingen kunnen de verzoekende partijen niet worden gevolgd in hun betoog als zou de verwerende partij louter verwijzen naar de beslissingen die inzake de verschillende verzoeken om internationale bescherming zijn genomen. Er is wel degelijk ook nagegaan of sindsdien nieuwe gegevens blijken die alsnog kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM en hierbij werd ook rekening gehouden met het betoog ter zake van de verzoekende partijen in hun verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de verklaringen van de eerste verzoekende partij aan de politiediensten. Er kan bijgevolg ook in geen geval worden aangenomen dat de verzoekende partijen niet in de mogelijkheid waren om – voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen – hun standpunt ter zake naar voor te brengen, zodat niet blijkt dat hun rechten van verdediging zijn miskend.

In zoverre de verzoekende partijen thans betogen dat hun asielrelaas als geloofwaardig dient te worden aangenomen en aan toont dat zij in de onmogelijkheid zijn om terug te keren naar hun land van herkomst, en hun asielaanvragen ten onrechte niet aan een diepgaand onderzoek zijn onderworpen, merkt de Raad op dat het niet wordt betwist dat de eerste verzoekende partij in het verleden maar liefst vier procedures voor internationale bescherming in België heeft doorlopen, die na een inhoudelijk onderzoek allen negatief werden afgesloten. Ook haar minderjarige kinderen dienden een verzoek om

internationale bescherming in, het jongste kind zelfs drie maal, maar ook hen werd na een grondig en individueel onderzoek de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Hierbij werd de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas verbonden aan de activiteiten van de echtgenoot/vader reeds vastgesteld. De verzoekende partijen hebben dus meerdere mogelijkheden gehad om hun asielmotieven naar voor te brengen en te laten onderzoeken. Niets wijst erop dat het gevoerde onderzoek niet op zorgvuldige en nauwkeurige wijze is gevoerd. De verzoekende partijen geven ook niet aan dat intussen sprake zou zijn van nieuwe elementen die alsnog een ander licht op hun zaak kunnen werpen. De thans door hen voorgehouden problemen die de echtgenoot/vader recentelijk zou hebben ondervonden bij een terugkeer naar Moskou blijken in geen geval recent en nieuw te zijn, waar deze volledig overeenstemmen met beweerde feiten in 2016 die wel degelijk reeds zijn beoordeeld in het kader van de verzoeken om internationale bescherming door de verzoekende partijen en hun echtgenoot/vader. De verschillende beslissingen inzake de verzoeken om internationale bescherming zijn definitief geworden, zodat niet valt in te zien waarom de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen hieromtrent een nieuw onderzoek diende te voeren en er zich niet toe kon beperken vast te stellen dat de verzoekende partijen geen nieuwe gegevens naar voor brengen die een nieuw licht op de zaak kunnen werken en dat zij nalieten hun beweringen in het kader van artikel 3 van het EVRM te staven met een begin van bewijs.

De verzoekende partijen weerleggen de motieven in de bestreden beslissingen niet dat niet blijkt dat sinds de vaststellingen van de commissaris-generaal en de Raad in volle rechtsmacht de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkenen bij hun verwijdering toch een reëel risico lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Zij geven als dusdanig ook niet aan te betwisten dat zij nalieten om een begin van bewijs voor te leggen van de door hen voorgehouden schending van deze verdragsbepaling bij een terugkeer naar het land van herkomst.

De verzoekende partijen houden vol dat in Rusland en Azerbeidzjan zich nog verschillende problemen van mensenrechtenschendingen voordoen en hun leven daar in gevaar is, maar zij weerleggen met dit bijzonder algemene betoog de motiveringen in de bestreden beslissingen niet dat zij geen concrete gegevens aanbrengen die een andere beoordeling dan deze van de asielinstanties kunnen rechtvaardigen en zij hun vrees niet onderbouwen met een begin van bewijs. Waar zij verwijzen naar '*recente landeninfo*' en '*recente gebeurtenissen*' die de problemen in deze landen zouden bevestigen, kan enkel worden vastgesteld dat dit alles op geen enkele wijze wordt verduidelijkt en hieromtrent geen stukken worden voorgelegd.

De verzoekende partijen stellen nog dat hun nationaliteit tot op heden niet is bepaald. Dit lijkt evenwel enkel het geval te zijn voor het jongste kind, niet voor de eerste verzoekende partij of de andere kinderen. Minstens overtuigen de verzoekende partijen niet dat het tegendeel het geval zou zijn. Het gegeven dat de nationaliteit van het jongste kind nog onbepaald zou zijn, toont op zich nog niet aan dat de verzoekende partijen of dit kind dan moeten vrezen voor onmenselijke of vernederende behandelingen bij een verwijdering.

In casu maakt de tweede bestreden beslissing duidelijk melding van een geplande terugleiding naar Azerbeidzjan, het land van nationaliteit van de eerste verzoekende partij. Er is nergens sprake van een terugleiding naar Rusland in uitvoering van de tweede bestreden beslissing.

De stukken van het administratief dossier leren ook dat de Azerbeidjaanse autoriteiten in juli 2018 positief hebben geantwoord op de aan hen gerichte verzoeken tot terugname van zowel de eerste verzoekende partij als haar vijf kinderen. Er kan dan ook worden aangenomen dat de kinderen, ook al blijkt niet dat zij ook de Azerbeidjaanse nationaliteit hebben, samen met de eerste verzoekende partij zullen kunnen terugkeren naar Azerbeidzjan en aldaar zullen kunnen verblijven. De eerste verzoekende partij maakt niet met een begin van bewijs aannemelijk dat haar kinderen in Azerbeidzjan geen "*volwaardig statuut*" kunnen bekomen, zij aldaar geen school zouden kunnen lopen of hun mensenrechten aldaar zouden worden miskend.

De verzoekende partijen betogen verder dat zij noch het Russisch noch het Tsjetsjeens machtig zijn, noch mondeling noch schriftelijk, en dit een duidelijke impact heeft op hun mogelijkheid tot terugkeer. Zij stellen dat dit de kans om in aanmerking te komen voor een beschermingsstatus aanzienlijk vergroot.

De Raad herhaalt dat de tweede bestreden beslissing melding maakt van een geplande terugleiding naar Azerbeidzjan, het land van nationaliteit van de eerste verzoekende partij, en er geen sprake is van een terugleiding naar Rusland. Er blijkt niet dat een mogelijk gebrek aan kennis van het Russisch of

Tsjetsjeens bij een terugkeer naar Azerbeidzjan problematisch is of aanleiding kan geven tot behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

In zoverre de eerste verzoekende partij voorhoudt als zou zij noch Russisch of Tsjetsjeens kunnen lezen of schrijven, mist dit betoog bovendien elke geloofwaardigheid. Er dient op basis van de stukken van het administratief dossier, waaruit blijkt dat zij is opgegroeid in Azerbeidzjan maar ook aangeeft enkele jaren in Tsjetsjenië/Rusland te hebben verbleven, te worden aangenomen dat zij naast het Azeri ook Russisch en Tsjetsjeens spreekt. Zij gaf dit zelf aan tijdens haar gehoor naar aanleiding van de bijlage 13septies van april 2018.

Er wordt nog aangevoerd dat de kinderen het schrift in Azerbeidzjan – dat totaal verschillend zou zijn aan het “Westers schrift” – niet eigen zijn, waardoor zij aldaar geen verdere scholing kunnen volgen.

Inzake dit betoog, dat de verzoekende partijen andermaal kaderen in hun vermeende recht op internationale bescherming, is de Raad allereerst van mening dat – zich hierbij aansluitend bij de beoordeling van de commissaris-generaal in zijn beslissing van 30 mei 2017 – niet blijkt hoe een mogelijk beperkte talenkennis dan aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging voor het leven, de vrijheid en/of de fysieke integriteit. Er blijkt niet dat dit gegeven op zich wijst op een ernstig en reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen.

Daarenboven laten de verzoekende partijen na in te gaan op de volgende motieven in de bestreden beslissingen:

“Betrokkene verklaart verder dat haar twee jongste kinderen in België zijn geboren, dat zij enkel Nederlands en geen Russisch/Azerisch spreken en dat zij ook geen Russisch/Azerisch kunnen lezen en schrijven. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat het loutere feit dat haar twee jongste kinderen in België geboren zijn geen buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat de kinderen geen Russisch/Azerisch zouden kunnen spreken, lezen of schrijven aangezien dit toch hun moedertaal is, de taal die zij het best beheersen, en dat we er dan ook kunnen vanuit gaan dat het dan ook deze taal is die betrokkene in privésfeer gebruikt bij de opvoeding van haar kinderen. Betrokkene bewijst in ieder geval niet het tegendeel.” (eerste bestreden beslissing)

En

“Betrokkene heeft 5 kinderen die nog minderjarig zijn. Zij lopen school in België. Twee van de vijf kinderen zijn geboren in België. Dit opent echter geen recht op verblijf. Zij kunnen hun schoolcarrière verderzetten in het land van herkomst. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut. Eenmaal terug in het land van herkomst kunnen zij een nieuw schooljaar beginnen. Het is niet duidelijk welke taal de kinderen met hun ouders spreken waarschijnlijk Russisch. Dit is een belangrijke taal in Azerbeidzjan. Het Azerbeidjaans dienen zij dan nog te leren. Bij kinderen is bekend dat het aanleren van talen vlot verloopt.” (tweede bestreden beslissing)

De verzoekende partijen gaan niet in op deze motiveringen en brengen geen concrete argumenten naar voor die het incorrect, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter ervan aantonen.

De Raad merkt in dit verband nog op dat in Azerbeidzjan het Latijnse alfabet wordt gebruikt, zodat op zich niet blijkt dat de kinderen grote moeilijkheden zouden hebben om het schrift in dit land op korte termijn onder de knie te krijgen. In deze omstandigheden overtuigen de verzoekende partijen met hun uiteenzetting niet dat de kinderen in de onmogelijkheid verkeren om verdere scholing te genieten in Azerbeidzjan. Zij tonen niet aan dat er sprake is van een reëel en ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in dit land.

De verzoekende partijen brengen geen begin van bewijs naar voor dat zij bij een terugkeer naar Azerbeidzjan moeten vrezen voor onmenselijke of vernederende behandelingen. Het behoort ook geenszins tot de bevoegdheid van de Raad om in de plaats van de verzoekende partijen en uit eigen beweging bewijsmateriaal te gaan verzamelen om na te gaan of dit begin van bewijs niet alsnog voorhanden is. Er blijkt ook geenszins dat het door de verwerende partij in dit verband gevoerde onderzoek niet toereikend was.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.2.2.4. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). De verzoekende partijen voeren weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds vastgesteld dat zij een ernstige grief ontleend aan dit verdragsartikel niet aannemelijk hebben gemaakt. Zij hebben ook de mogelijkheid gehad om hun grief inzake artikel 3 van het EVRM voor te leggen aan de Raad tijdens een schorsend beroep.

3.3.2.2.5. De verzoekende partijen tonen met hun uiteenzetting op het eerste zicht niet aan dat de bestreden beslissingen zijn genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijk of onzorgvuldige wijze. Willekeur blijkt geenszins. Zij maken niet aannemelijk dat een door hen in hun verblijfsaanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden ten onrechte niet in rekening is gebracht en evenmin dat enig aspect van hun individuele situatie ten onrechte niet in de beoordeling van de bestreden beslissingen is betrokken. Zij nemen niet de moeite in te gaan op de verschillende concrete motieven zoals deze zijn opgenomen in deze beslissingen, waardoor zij het kennelijk onredelijk karakter ervan niet aantonen. In deze omstandigheden kan op het eerste zicht geen schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel worden aangenomen.

3.3.2.2.6. Aangezien de verzoekende partijen niet aantonen dat het bestuur oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, vertragsmanoeuvres of overdreven spoed, zou hebben aangewend, kan op het eerste zicht ook geen schending van het fair play-beginsel worden vastgesteld.

3.3.2.2.7. De uiteenzetting van de verzoekende partijen laat *prima facie* ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan de verzoekende partijen toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden achten (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

3.3.2.2.8. De middelen zijn niet ernstig.

3.3.3. De verzoekende partijen hebben geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

I. CORNELIS